

THỊ-PHƯƠNG VAN-ĐOÀN

RỪNG XANH MÀU ĐỎ

Số 8 Giá 2 xu

<https://tieu lun.hopto.org>

Con voi Lỗ-lỗ thì bơi—cổng con Mi-linh sao-sao,

...Bè vừa chừ ra đượ giữa sông, bỗng Noong-Slao thàt thanh kêu rú :

— Trời ơi ! thôi nguy ! đàn kỳ vật đang nổi lên kia kia !

Thầy vậy, Voong - Tchung uôn vánh cung bắn liên-hối...

Đa-Vân và Noong - Slao hết sức đẩy bè nira...

Bè vừa tới bờ, Lan - Hoa Noong-Slao Đa - Vân Voong - Tchung bước lên, chiếc bè bị lật ngửa...

Đa-Vân như chợt nhớ đến điều gì, nói : — Thôi, tôi bỏ quên mất con giao bên kia rồi.

Voong-Tchung tỏ vẻ sợ hãi : — Để con sang lấy. Là vì tuy con giao không hệ-trọng gì, sang theo như lời nguyên của chúng con, một người đi rừng tất phải mang theo một miếng sắt. Huống hồ, cả bọn ta mà không có đến một miếng sắt (2), thế là phụ lời nguyên, hẳn phải gặp sự không may !

Đa-Vân nói : — Vậy thì, anh ở lại coi Noong-Slao, Lan-Hoa để tôi bơi sang lấy, nhớ gặp

kỳ - vật ác-thú, thì còn có thể chông đỡ nổi...

Nói đoạn liền vánh mình xuống nước bơi như con rắn lượn, vảy-vùng...

Chỉ mười lăm phút sau, Đa - Vân trở lại, bỗng thàt-thanh : — Trời ơi ! Voong - Tchung làm sao thế này ? Mà Lan-Hoa, Noong-Slao biên đâu rồi ? Nhìn đến con voi Lỗ-lỗ thời thấy mình voi bị những mũi tên cắm chi-chặt... Còn con Mi-linh sao-sao cũng biên đâu mất ? Đa-Vân quý xuống sờ vào ngực Voong-Tchung, thấy Voong - Tchung còn thở, liền chạy ra lấy nước đổ cho Voong Tchung và đập lên chân.. Voong-Tchung hồi tỉnh nói với Đa-Vân : — Lúc công vừa quay sang bên kia ; thì bên này bỗng một bọn mán đến bắt-ngờ đánh tôi chết giắc, bắt Lan - Hoa, và Noong-Slao...

Đa-Vân Voong-Tchung từng

(2) Theo phong - tục và lời nguyên của Mường - mán, kẻ đi rừng là phải mang theo một miếng sắt, thí-dụ con giao cũng gọi là miếng sắt.

dây hết sức nhỏ những mũi tên cắm ở mình con voi LÔ-LÔ. Và giữa lúc đương bồi - rôi không biết phương - hướng nào mà đi tìm cho được Lan-Hoa và Noong - Siao, thì vừa thấy con Mi-linh sao-sao ở đầu lon tã chạy về, kêu lên thanh, chỉ chỗ như mạch lối cho Đa-Vân và Voong-Tehung. Đa-Vân, Voong-Tehung theo con mi-linh Sao-Sao dẫn đường...

Gió thổi mạnh, rầu-rộ sấm chớp vang trời làm rừng cây và cánh sơn lâm... Mưa nặng hạt chút xuống đất đã nồm.....

Cây cối đổ ào ào gãy rạp, và đập xuống đất một loạt, lại nữa mà đêm thì trời đen, đất rít đất cũng đen. Đa-Vân, Voong-Tehung, con mi-linh Sao-Sao không còn biết lối mà đi. Đa-Vân lấy làm lo lắng bởi nỗi sợ mệnh của Lan-Hoa và Noong Siao.

Mưa dần dần nhẹ bớt. Đa-Vân Voong-Tehung theo con mi-linh lên đến một cửa rừng.

Hai tên này trong rừng Đa-Vân và Voong-Tehung rất

giáo nhậy vào như hai con mèo thừ định nuốt ngấu lây Đa-Vân và Voong-Tehung. Đa-Vân gạt tay, cho mỗi tên một cái đá chột lưng. Đa-Vân Voong-Tehung lẫn vào phía trong. Đa-Vân, Voong-Tehung thấy bọn mèo của chúng đông quá đang tụ họp bàn bạc chuyện trò... Muốn không xảy ra sự đâm chém là thôi. Đa-Vân Voong-Tehung lại quay ra cửa rừng, lấy hai bộ quần áo dầu hiếp riêng của hai tên này coi cửa vờn bị Đa-Vân giết chết. Đoạn tìm cách lẫn vào bọn mèo đông đặc, rồi theo một cái cửa sập lén vào nhà bếp chính của nhà đứng. Bỗng vang vang tiếng người thồn thừ khóc than...

Đa-Vân lảng tai nghe: tiếng khóc than đó chính là tiếng của Lan-Hoa và Noong Siao.

Có tiếng lén lách, cơ chừng là tiếng của chú dăng:

—Thưa hai tên vợ chồng, hai tên nường khác cũng về đây. Tiên nường Aán và tiên mã nhạ tới yêu của của ta. Và lại đến hai tên...

nương mà cứ một mực phản kháng, tất ta đây sẽ lấy sức mà bắt buộc thời mà, cả cái tí tở, lòng thương của ta đi...

Noong - Slao Lan - Hoa đồng thanh nói:

— Nêu mi mà đem lòng cưỡng hiếp ta, ta đây quyết nguyện cắn lưỡi chết tươi, chết như thế còn hơn là để cho mi đem lòng lang dạ thú làm việc bất lương.

Nghe vậy, chủ đảng... căm giận, liền sỏ vào ôm chặt lấy Noong - Slao định hãm hiếp trước. Noong-Slao sợ quá rú lên. Lan-Hoa cũng kêu rú lên... Đa-Vân chạy vào giơ hai bàn tay sắt chẹn lấy cổ chủ-đảng, không đẩy một phút hết thở. Rồi đây, cứ theo phía cửa lách ắt thông ra phía rừng hoang, Lan - Hoa, Noong - Slao, Đa-Vân, Voong-Tchung thoát nạn, lại lần bước trên quang rừng sâu.

Đa-Vân leo lên một cây cao, the the gọi con voi Lô - Lô và con mi-ling Sao-Sao.

Như hiểu thấu tiếng gọi của Đa-Vân con voi Lô-lô, con mi-ling Sao-sao chạy lại như tỏ lòng vui mừng cùng Lan - Hoa

và Noong-Slao...

Thê rồi, cũng một buổi chiều kia..

Đâu-biu bóng chiều tà rải những tia vàng nhạt trên ngàn cây ú-rủ.

Đâu-biu gió mạnh đập lá ngàn rộn-rã; tiếng vượn khóc, tiếng trùng kêu đã bắt đầu cứ khặc sấu-bi...

Lan-Hoa Noong-Slao, Đa-Vân Voong-Tchung đi luôn chân, mặt mờ, chân mỏi, mà bụng đã đói mèm.

Lan-Hoa thỏ-thế, nói:

— Em đói quá!

Noong-Slao cũng nói:

— Em cũng đói quá!

Đa - Vân buồn rầu đưa mắt nhìn cánh bao la, tự nghĩ:— Trời ơi! chỗ này khó tìm cái ăn quá! Rồi, cánh vệt bao la như nhấc chàng, cánh rừng xanh thiều chi vật dụng.

Đa-Vân báo Lan-Hoa Noong-Slao ngồi xuống nệm cỏ và dọn đồ cặn kẻ:

— Em Lan-Hoa và tiên nương cứ ngồi yên đây nhé để tôi và Voong - Tchung sang phía rừng gần đây tìm thức ăn.

Lan-Hoa nói:

— Anh đi mau mau nhé!

Đa-Vân trả lời:

— Em cứ yên tâm, anh sẽ quay lại ngay!

Nói đoạn cùng Voong-Tchung ráo bước đi... Bỗng vụt một con hươu sao, lồm đồm chung quanh mình những hình tròn trắng trắng chạy qua. Đa-Vân Voong-Tchung hết sức đuổi...

Voong-Tchung rất lành nghề bắn tên, phi một mũi chùng ngay rất mạnh vào mình con hươu sao.

Hươu sao bị nạn, chồm lên chồm xuống... Voong-Tchung định cùng Đa-Vân chạy lại hợp sức giết con hươu, song tiếp

đây Voong-Tchung nghe tiếng kêu của Đa-Vân thì ra Đa-Vân bị sa xuống một cái hồ sâu...

Voong-Tchung đành cho con hươu thoát thân, chạy lại nhìn xuống hồ...

Chợt trời ơi! dưới hồ bày ra một cảnh tượng rừng mình, Đa-Vân đang vật lộn với một con báo.

Voong-Tchung như thoáng nghĩ đến điều gì, tự nhủ: — Đa-Vân đã đây cũng học gồng kim cưa thấy Mưong

Thu-Tiên chuyển cho thời lành gì mà chẳng giết nổi được con

đồ thú. Rồi rồi rồi rồi là đây

tiêu tán đi. Voong-Tchung như tự biết trước con báo chẳng đầy bao lâu sẽ bị bản tay gang thép của Đa-Vân bóp chết. Quả vậy, con báo đang bị bản tay độc địa của Đa-Vân bóp lên lưỡi chết ngay, khi con báo đã chết, Đa-Vân đưa một nụ cười đắc trí nhìn lên báo Voong-Tchung:

— Lập tức anh chạy mau về cứu cứu con voi Lỗ-Lỗ lại đây thời mới có cách làm cho tội lên được. Là vì hồ sâu lắm, tôi không thể nào mà lên thoát.

Voong-Tchung liền cầm đầu chạy về chỗ Lan-Hoa Noong-Siêu ngồi để gọi con voi Lỗ-Lỗ.

Chạy về gần đến chỗ Lan-Hoa, bỗng Voong-Tchung sững sờ sợ hãi. Chẳng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Lan-Hoa! Chạy tới, Voong-Tchung hỏi Lan-Hoa:

— Thưa nữ-chủ, làm sao thế?

— Trời ơi! Khó quá, mất rồi mà chẳng trông thấy gì cả, mà Noong-Siêu vẫn bị bọn mau bắt rồi vẫn còn

Voong-Tchung bắt thên nằm
vô phía bên thấy ngón ngang
mây tên mấn lạ mặt bị chột
tươi. Voong-Tchung tự đoá:
hắn lúc bọn mấn kéo đến bắt
Noong-Slao bị còn voi lô - lô
quật chết mấy anh.

Lan-Hoa như sợ - hãi hỏi
gấp:

— Voong-Tchung ! kia ! sao
Đa-Vân đâu ?

— Đa-Vân bị sa xuống hồ
rồi.

Lan Hoa run lên !

— Trời ôi ! tôi chết mất !

Voong-Tchung an ủi :

— Thưa nữ - chủ, tuy vậy
không việc gì ! Lan-Hoa, nữ
chủ theo con. Rồi Voong -
Tchung dơ tay dắt tay Lan-
Hoa và quay đầu gọi : Lô-lô
Sao-sao, đi theo đây...

Voong - Tchung, Lan - Hoa
đi...

Con voi Lô-lô và con mi-
linh Sao-sao lưng thùng thộp
sau...

...Đền hồ, chỗ Đa-Vân bị
nạn,, con voi Lô-lô thấy vậy,
lập tức chạy đi lấy vòi quắp
một thân cây nhỏ lên, đem
quăng xuống hồ. Đa-Vân nhờ

có thân cây leo lên...

Đa-Vân nằm tay Lan-Hoa,
sung sướng. Lan - Hoa cảm
ơn trời phật...

Đa-Vân như vực như đến
điều gì xấn mặt :

— Noong-Slao đâu ?

Lan-Hoa buồn rầu đáp :

— Noong - Slao bị bọn mấn
bắt rồi !

Rồi đem hũu chày nhè lại
cho Đa-Vân nghe...

Đa-Vân đau đớn, lạnh lùng,

Lan-Hoa đau đớn, lạnh lùng.

Voong - Tchung cũng buồn,
lạnh lùng...

— Thưa cô-nương, xin cô-
nương đừng lòng thương dân
kẻ khốn khổ này, khốn khổ
vì ái-tình dấy xéo, trái tim
tan nát bấy lâu ! Trái tim tôi
đã héo hắt, nay tình cờ lại
được gặp cô-nương thời như
được tìm nhून, mát mẻ, nhẹ
nhàng hạt mưa xuân...

Năm năm vừa qua... Song-
thần Noong-Slao bắt hạnh một
móm đi, Noong - Slao ở với
chủ... Thời kỳ ấy đã tàn phá

An-Nô đáp luôn mỉa mai, tậm
hân, mao tương, đem dụ yêu
đương, những mao sự vào công
Ngong-Siao, làm nên kết hận.
Thân phụ An-Nô thời thường
cùng chủ ruột Ngong-Siao giao
lịch thân, thân mến An - Nô
cùng cùng, đi lại cùng với
chủ sàng, đem lời ngọt ngào,
nịnh nọt. Chủ nhà yêu mến
An-Nô vô hạn chủ định sẽ gả
Ngong-Siao cho An-Nô. Song
chủ nhà có hiền dâu An-Nô
chỉ là một kẻ khôn ngoan, tâm
hồn chứa đầy toàn những sự
nhân bản. Ngong-Siao tuy đông
dai, toàn anh, nhưng năng
chỉ trong ở nhân cách, không
phân chia giai cấp. Nàng,
xưa kia, chỉ đem tâm hồn
yêu con một bà cụ hiền mồi
khô, chàng Ô-Noong! Ô-Noong
tuy là một nhà hèn hạ nghèo
nản song tư cách của chàng
hoàn toàn hiền hậu. Lúc bấy
giờ, nơi biên giới giặc giã
tưng bừng cướp phá, Ô-Noong
bỏ lính, bỏ hiền, từ giả mẹ
già ra đi... Ra đi nào! Chạy
trở về, chàng đã vì nghĩa gởi
thân nơi quan - ái xa
xăm... với một nhà quan đi

xa xăm,...

Chàng chết, chết đó lại cho
sao giữ một nhà sản thương,
một môi sản buôn và hàng...

Chàng chết, chết để lại cho
Ngong-Siao cũng bao nỗi sầu
thương, bao nỗi bế tắc chán
nản, chưa say...

Thê rồi, trong những buổi
chiều hè, trong những buổi
chiều đông... Ngong-Siao
thường ngồi yên lặng bên
khung... gọi tâm hồn về
phương trời xa lập... để tìm
cái mộng tình đi say xưa....

Thê rồi, tiếp đến ngày
Ngong-Siao sắp phải lấy An-
Nô. Trước ngày, hôm lễ cưới,
Ngong-Siao bỏ nhà cửa ra
đi, Ra đi, không nhà, không
cửa, không định sẽ vững
vàng....

Thê rồi, may sao nàng vì
sự run rẩy gặp một bán dân
tôn nàng làm nữ chủ trông
tiền thạc đồng...

Che tới ngày nay...

Vô Ưu...trung lúc Đa-Vân
vị Vương-Tông đi kiếm
thức ăn, Ngong-Siao Lam-Hoa
đang ngồi với nhân tạng nước
mồi bị chết. An-Nô đến đến

nàng mang về...

Noong-Slao, lúc ấy, đang ngồi ủ rũ, nghe lời hót ngọt ngào của An-Nô đang nói uyển chuyển, liên thanh, nhưng tuy lời nói êm du, réo rắt, đôi với nàng chỉ như chàm chọc nổi sấu khổ tức tột của nàng mà thôi! Vả lại, nàng để ngoài tai hết, nàng có nghe thấy gì đâu! Song tự biết thân cô, thế cô, nên nàng cũng tìm lời ngọt ngào, đầu dụ:

— An-Nô! Tôi rất đổi cảm tạ tâm lòng tốt của An-Nô. Nhưng tôi xin thú thực rằng tôi không thể nào mà nhận lời yêu cầu của An-Nô đâu! Là vì sao? không phải tôi có lòng dăm khinh mạn An-Nô đâu! Nhưng...

Nói đến đây, Noong-Slao thấy khó kiếm cách trả lời lại nói lặp lại câu nhưng...

An-Nô cho rằng Noong-Slao vẫn đem dạ chung thành cùng Ô-Noong, nói điều:

— Hân cô nương không muốn nhận lời yêu cầu của tôi cũng là vì cô nương đã chót yêu chàng Ô-Noong. con cò, mẹ cò, cút, nhò?

Nghe vậy, Noong-Slao lấy làm cảm tức lắm, và nghe thấy An-Nô nhắc tên Ô-Noong lòng nàng vụt cảm thấy tan nát, rộn ràng... Nàng vụt về trong tâm trí nàng hình dung khôi ngô của Ô-Noong đang hiển hiện trước mắt nàng.

Này! đôi mắt của chàng đẹp dễ, tình-anh!

Này! miệng cười như nụ hoa tươi! răng trắng như ngọc, đều đều... Tóc tơ mượt đen như tóc mây của cô gái đang tơ...

Rồi liền tưởng nhớ, uống nghĩ đến những cuộc gặp chơi nơi rừng xanh núi đỏ...

... Dưới mảnh trăng thu, trên bờ suối chảy... miên miên... Âm đêm ngắm trông những ngôi sao lấp lánh, nhóng nhánh, ngắm trông những bóng thông xanh giọt ánh trăng thu, gợi tâm hồn cho cánh bao la, du dương cùng nhau ngắm nga, trầm bóng:

Mảnh trăng tròn

Cùng với nước non,

Trăm năm sắt đá thì mòn;

Những lời son hải vân còn

trơ trơ.

Ào ào thướt

Bóng trắng thừa

Suối kia nước chảy lờ đờ,
Tỉnh này chen chứa bao
giờ cho phai ?

... Một buổi chiều hè, trong
đôi thông xanh, chỉ thông
xanh, hẹn nghĩa đá vàng...

—Kia! cô nương nghĩ gì
thê ? Hân cô nương đang
trông tượng đèn Ô-Noong ?
Nhưng Ô-Noong nay đã chết
rồi ! còn tưởng nghĩ đến hân làm
chị, đến con con mẹ làm
củ làm chi ?

Noong-Slao cười nhạt ;

— An-Nô không nên nói thê,
tôi nói chân thực — xin An-Nô
thờ lỗi — phải chăng người ta
trọng ở nhân - cách hơn là ở
địa vị. Người đời ở vào địa vị
tôi - cao mặc lòng, nhưng nếu
nhân phẩm cứ chỉ không bằng
được người thường dân thì
cũng không bằng người thường
dân.

An-Nô hơi xấu hổ song vẫn
giữ thái độ điềm nhiên, đáp lại.

— Thừa cô nương, chính thê !
Song xin cô nương nên hiểu
rằng Ô-Noong đã chết ; vậy, cô
nương còn nghĩ đến hân cũng

vô ích mà thôi. Và lại, cô nương
sớm hiểu rằng sự chết nó đã
thoát ra ngoài phạm vi cuộc
đời. Gia dĩ hân tính người là
quên, thời cô nương quên đi,
quên đi đã đạt mục đích của ái-
tình, rồi ái tình đầy niềm phúc
tương lai.

Noong-Slao sức nhớ đến Đa-
Vân, Voong-Tchung Lan - Hoa
bản đang bị bồi rồi vì sự mất
mịch tại nạn của mình và định
mình thế nào Đa - Vân Voong-
Tchung đang hết sức tìm kiếm,
liền khôn ngoan tươi cười :

— An-Nô ! An - Nô hân cũng
vội lòng cho phép tôi được
thờ thê mấy hôm, để tôi còn
dự định nghĩ xem sao ?

Noong-Slao cầu khẩn như thê
là cốt để báo toàn lấy sự trong
sạch, chỉ e An-Nô ép liến hải
hoa, và cốt cho Đa-Vân Voong
Tchung đủ thời giờ đến cứu
mình.

Nhưng Noong - Slao khôn
khéo sao bằng An-Nô. An-Nô
tính ranh lắm. An-Nô hiểu ngay
rằng Noong-Slao định lừa mình,
liền nói :

— Cô nương lừa sao nói ta,
ý tri của cô nương muốn mong

đủ thời giờ để chờ người đến cứu và sợ ta ép hầu nói hoa, sưng bách ức hiệp dâm ô, nhưng ta đẩy tay vậy không phải là người có tư tưởng già man thô dâm. Nhưng cô nương không vui lòng ưng thuận, giao mâm sáu khổ cho ta mãi mãi, cô nương đẹp lắm cơ, có vẻ đẹp tiền từ làm cơ. Ta xưa kia đã bị thất bại vì quốc hương duyên lẽ làng cùng cô nương, nên ta đây đã thề rằng xuất đời ta không hề kết duyên cùng ai. Và luôn luôn sống bằng lý tưởng, mơ mộng... Nay đây, ta cho cô nương xem... chứng thực một điều rằng ta đây hết sức yêu cô nương...

Nói đoạn, An - Nô lật một miếng vải sô trên pho tượng đá. Bỗng Noong-Siao bối hối, khặc khặc vì cảm động. Là vì pho bầy trước mắt nàng một pho tượng đá trắng tinh to lớn và hình dung hết sức như đức Pho tượng đó là một pho tượng khóa-thần trắng nuốt lửa một pho tượng từ từ khóa thần. Nàng tương tượng đến công phu của An-Nô, hẳn An-Nô đã vì quá yêu nàng, quá cảm hóa

vì dung nhan của nàng, mới đủ tương tượng đẹp một pho tượng rất có mỹ thuật như thế. Nàng triết lý : phải rồi, một người thất bại vì tình, nhờ văn mới bộc lộ được nhiều nỗi đau tương, văn chương mới có phần lưu loát, được nâng đỡ bởi một chuộc nỗi nước mắt của người đời. Vậy thì, An Nô đây mới thực là người có tình như thế. Nhưng cũng chưa chắc, nếu bây giờ nhan sắc ta biến đổi ra xấu xa phôi nhũ thì thế hỏi chàng hồ rở còn yêu ta không? Mà nghe đây, xưa kia phải xưa kia, An Nô cũng như con bướm bay, bay hết nhụy hết hoa này, đến hoa kia; rồi hoa tàn nhụy rữa, bướm kia còn hỏi đến hoa xưa ? An-Nô đã qua lại biết bao cô gái tho vẻng thời phong-nhụy, đẹp tươi, rồi một khi sắc tươi phai lạt, An-Nô còn tương gì đến tình nghĩa trăm năm để lại biết bao sự đau đớn, bề bần...

Vậy thì, dù sao cuối cùng thì, ta quyết định không từ bỏ yêu An-Nô được!

— Thế rồi cô nương cũng

02.00 NAM HAY DUON HT 2000 AND TX

lòng, ưng thuận đem nương. Ông của Noong-Slao bị làm
tôi không, xin cô nương trả hợp dam dam ở về buổi chiều
lời cho tôi một lần nữa... hiên học trông ra phía đèo

Noong-Slao lúc đầu... bên kia, cây cối um tùm rậm

An-Nô nói: rít, luôn luôn xào xạc rừng

— Cô - nương không bằng động xào xạc trước làn gió
lòng ta thì thôi. Và đáng nhẽ chuyển rung... Giập sườn đèo
một người quân tử như người tảo tảo hết nguồn nước rêu
ta thời trả lại quyền tự do âm - âm, reo lên những
cho cô nương, mới phải là tiếng hồn rộn như tiếng của
quân tử. Song ta phải cho cô rauơn bình vạn trạng...

nương chết, chết một cách Noong-Slao, lúc đầu cảm
nhục nhả, chậm chạp, để hồ thấy khổ chịu bắt rứt cảm
những nỗi ập - ập, đầy công thấy nỗi lòng đau đớn, lạnh
của ta mong mỏi bấy lâu... rất rêu cưa sống lẹ.
một điểm sắc, như cô nương, giọt lệ lăn tuôn rơi chân ngập
ta đầy không muốn cho ai trong m... Nặng thán cho thân
được hân hạnh hơn ta mà thể hân phi chịu cái số kiếp
đoạt lấy trái tim của cô nương. mong manh, mong manh như
mảnh lá khô, mảnh lá đa vàng

Nói đoạn, An-Nô cất tiếng khô rã rời.. tan tác rời cánh...
gọi bọn cung thủ đem chơi hôn phía đèo xa... Nàng trách
Noong-Slao lên sà nhà không ông xanh sao khéo ban cho
cho ăn không cho uống... nàng cái sắc tươi thắm làm
chỉ? : Sắc thì mệnh - bạc, để
chợ nàng phải dang-cay chịu
cái kiếp đoạn trường?!

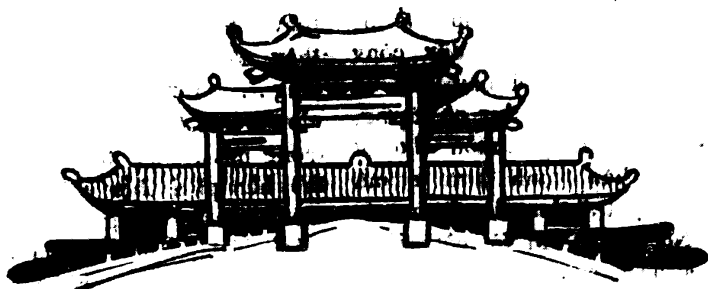
(Còn nữa)

Chỗ ở của An-Nô hùng vĩ Canyon xem và sau, càng
riêng ở trên một cái đèo cao hay tá thần thể Lan-Hoa Noong-
bao quát bao la man mác nơi Slao Đa-Văn xem phải cảm-
rừng sâu thẳm trùng những động thương tâm...
dặng thông xanh, những dặng
cây xanh,, dòng suối quanh
co như con rắn lượn vắt
ngang, dựa nguồn nước vô
phương trời xu tập...

KIT QUẢ ĐƯỢC TÀI KINH BẢNG HỌS ĐỒ SƠ 5

- 1.) M. Trần-Ngọc-Vân 5 Rue du Saers Hanoi
- 2.) M. Văn-Bình 60 Rue Neyret Hanoi
- 3.) Mlle Nguyễn-thị-kim-Thanh 63 Rue des Pipes Hanoi
- 4.) M. Đinh-Khang 16 Rue Takou Hanoi
- 5.) Mlle Phạm-thị-Bích-Lan 33 Rue du Papier Hanoi
- 6.) M. Nguyễn-Ty 23 Harmand Hanoi
- 7.) M. Nguyễn-kim-Chi 1 A Institut Gia-Luong Hanoi
- 8.) M. Lê-văn-Tường C. Supérieur Ecole Paroissiale Hanoi
- 9.) M. Phan-Ngọc 16 Rue des Pavillons Noirs Hanoi
- 10.) M. Bùi duy Trinh 134 Route de Hué Hanoi

(còn nữa)

CONSULTEZ LE
CABINET D'ARCHITECTE
=LE PORTIQUE=

A l'étage de la Librairie Minh - Phuong
13, Rue du Coton Hanoi
Honoraire Modéré

ĐÃ CÓ BẢN **Hôn Non Nu'ô'c**

Một pho trình - thám phiêu-lưu cổ giá-trị của **DO-VAN-LAM** soạn. Bản trọn bộ mỗi sô chỉ có **MỘT XU**. Tranh ảnh đẹp, có cuộc thi lấy thưởng.

Imp. Lang-Tuyết 75 Sông Tô Lịch Hanoi